

ALTER EGO (ДРУГИЙ "Я")

Число 3-4
(9-10)
2000 рік

Часопис гімназіуму "Києво-Могилянський колегіум"

Як бачите, невеличкий змін у імені свідчить про яскраво виражений статевий орієнтир нинішнього числа часопису. Нашому редактору довелося гарненько помучитися, щоб усі іменники, які зустрічатимуться у цьому номері, замінити словами чоловічого роду. Тож, пропонуємо читачам (усіх статей) своєрідну гру, чи то пак, Гровище. Ви самі спробуйте розібратися, що саме було змінено. *А наш газет* (а не газета) нагородить особливо пильних. **У р о ч и с т о о б і ц я є м о ! ! !**

Редактор

Як ви розумієте, такий вступ планувався до газети, котра мала вийти з друку до Дня Збройних сил України 6 грудня, з чим, власне, ми вітаємо усіх ЧОЛОВІКІВ нашого закладу. Проте, не лише технічні проблеми затримали вихід "ALTER EGO". Тому читайте сьогодні:

**СПЕЦВИПУСК,
присвячений
ЗАГРОЗЛИВОМУ
СТАНУ УКРАЇНСЬ-
КОЇ МОВИ У**

**КИЄВО-
МОГИЛЯНСЬКОМУ
КОЛЕГІУМІ !**

**Р О З Д У М И
КОЛЕГІАНТІВ**

Інтерв'ю з заслуженим артистом України Олексієм Богдановичем, взяте у нього ученицями ГКМК

Як завжди, місцеві (тобто КМКівські) твори, пояснювальні записки тощо

ОСТАННІ НОВИНИ з НАШОГО, і не тільки, ЖИТТЯ

УКРАЇНЬКА МОВА У ГІМНАЗІЇ "К

Інтерв'ю з з.а.України
Олексієм Богдановичем

- Розкажіть, будь ласка, ті біографічні відомості, які вважаєте за потрібні.

- Народився в Сумській області, Східна Україна. Спілкувався виключно суржиком, який притаманний цій території. А взагалі, моє середовище було російськомовним. Там закінчив школу, звичайну. І вже у 20 років я в Києві. Інститут, армія і театр.

- Розкажіть, чи знаєте Ви іноземні мови, якщо так, то які саме?

- На жаль, не знаю так, щоб сказати, що знаю. Як всі кажуть, трохи зі словником. Або, навіть і зі словником, мабуть, не знаю. Це, звичайно, заважає. Тому що, принаймні, раніше, часто їздив за кордон, а незнання мови робить тебе людиною 5-ого сорту. Так що вчить мову, це дуже потрібно!

- Ви пам'ятаєте, про що Ви мріяли у 10, 16, 23 роки і зараз про що ви мрієте?

- Постійних уподобань, мрій у мене не було, бо я дуже спонтанна людина. У мене народжувалась мрія, а потім через 3 дні вона здавалась мені вже не такою захоплюючою, і з'являлась нова мрія.

- Ви взагалі спілкуєтесь з людьми не театральної сфери? З якими?

- Звичайно, тому що набридає весь час спілкуватися з людьми театральними і говорити про те, що чуєш з ранку до ночі. Хочеться просто мати справу з іншими людьми іншої специфіки, професії. Я люблю лікарів, спілкуватися з лікарями. Це інтелектуальні і люблячі мистецтво люди. Може, це і через те, що я намагався бути лікарем, принаймні, батьки мої хотіли, щоб я був лікарем. І я їхав до Києва з наміром стати студентом медінституту, але так вийшло, що я став студентом іншого інституту.

- А яким лікарем Вас бачили батьки?

- В мене є родич в Глухові, який працює хірургом, тому, напевно, хірургом. Але я був би терапевтом, бо я б погано вчився, мав би одні "2"...

- Що є для Вас авторитетом і перед чим Ви схиляєтесь?

- Авторитетом для мене є людина духу. Я перед нею скидаю шапку. Вона здається мені найвеличнішою, найрозумнішою,

найталановитішою. Мабуть, це головне в житті, до чого треба прагнути. Та сама планка, до якої треба йти.

- Який з образів ваших героїв Вам найближчий?

- Поки такого героя не трапилося. Тому частково якісь риси я зчитую, переробляю, трансформую. Але так сказати, що я вгадав би себе в якійсь ролі - поки ще не було. Мабуть, я сам напишу про себе п'єсу.

- Прийти до театру - це було спонтанне рішення чи Ви це якось обдумали?

- Мене запросили в театр, ще як я був студентом на 4-ому курсі. Я вже ходив на репетиції і практично був зарахований до труп театру. Тому не мав сумнівів... Сумніви були, бо мене запрошували інші, і ризький театр, і ще. Мама сказала, що закордон все-таки. Рига - це далеко. Київ - найближчий. Давай, залишайся в Києві. Так і залишився. Підписав розподіл, і вже 16 років я в цьому театрі.

- Ви бували в інших країнах?

- Я дуже багато бував. В основному, Європа. Це було в ті прекрасні часи, коли існувало українське кіно. Їздив дуже багато в Росію, коли знімався у мосфільмівському фільмі "Раскол", про народження партії РСДРП. Я там граю революціонера Миколу Баумана. Ми об'їздили майже всю Європу, оскільки 9 серій цього фільму знімали виключно за кордоном. І тепер я дуже тепло згадую ті часи. Коли б я міг так поїздити зараз! Я знімався за кордоном і в наших фільмах студії Довженка. І з театром ми часто їздили теж. Зараз вже не пам'ятаю, коли востаннє був за кордоном.

- За кордоном не хотіли залишитися?

- Я заздрив тим людям, що народилися там. Тому що, щоб там жити, там адаптуватися, там треба дісно народитися. А приїхати звідси і почати все з нуля можуть тільки дуже цілеспрямовані і дуже сильні, суперсильні люди, аби там завоювати своє місце. Бо з нуля починати страшно будь-де, навіть у своїй країні. А заздрю я способу спілкування, вихованню, відносинам, побутовій культурі. Ніхто тебе не пошле нікуди, ніхто нікому поганого слова не скаже. всі посміхаються.

“ВО-МОГИЛЯНСЬКИЙ КОЛЕГІУМ”

- Які курйозні моменти у Вас були в спектаклі, на сцені?

- Ну так важко згадати, бо їх так багато було, що перестаєш їх фіксувати. В основному, вони пов'язані з так званими театральними накладками, коли партнер забуває текст, і ти починаєш за нього говорити, або ти сам забуваєш. Тоді у тебе перед очима така біла стіна, що нічого не відєш. Це потрясаюче відчуття.. Тут згадуєш всю п'єсу, все своє життя.

- Ви, як людина романтична, закохувались у якусь вчительку?

- Ні, знаєте, такої вчительки не було, на жаль, а ні, збрехав. Була у нас практикантка і вона була страшенно схожа на Поліну Віардо... Вона була в нас тільки місяць, і я не встиг нічого реалізувати.

- У нас в колегіумі більшість учнів не хочуть спілкуватись українською мовою. Це для нас досить велика проблема, оскільки це національний заклад. А чи можете Ви сприяти українізації населення?

- Примусово - ні. Я думаю, що це залежить від загального рівня культури того суспільства, у якому ми живемо. І зараз ніякими методами насадити мову, на жаль, не можна, а може, не на жаль, а на щастя. Бо людина повинна дійти до цього сама. Якщо ми не зможемо полюбити ту землю, на якій ми живемо, тих людей, хай поганих, недолугих, то не зможемо полюбити і ту мову, якою ми розмоляємо. Це все дурниці, що кажуть - ритму нема, потрібен взірець іншої мови. Якщо ми не полюбимо те, що маємо, ми з цієї кризи не вийдемо, не тільки з економічної, а і з духовної, моральної. Людина має дійти до цього сама. Я можу сам собі заперечити. Я знаю, як це було в Чехії після війни, коли там панувала німецька мова, тотальна. Уряд Чехії прийняв закон: якщо ти за 2 роки не переходиш на чеську мову, ти не маєш права ні займати керівні посади, ні навчати нікого, а лише підмітати вулиці. І що ви думаєте? За два роки всі володіли чеською мовою, причому прекрасно володіли. А за 10 років ніхто вже й не згадував німецьку мову. Були питання про права людини. Але так чекати, як у нас, - така лояльність іноді шкодить. Ти сам себе принижуєш, коли кажеш, що не знаєш української мови. Слабкі

розумові здібності? І ще щодо мови. Це прекрасно, коли людина досконало знає російську мову, говорить нею, вживаючи літературні звороти. тільки шапку треба зняти. Але коли оце “нечто среднее” говорить з усіх звукових джерел, то і пріоритет підсвідомо віддається оцьому середньому. В цьому, власне, немає ні якоїсь культури, ні принципової позиції. Якщо ти принципова людина, то ти принципово маєш розмовляти правильною російською мовою, з правильними наголосами, правильними зворотами.

- Як Ви оцінюєте рівень культури в Україні?

- Жахливо. До недавнього часу я так не вважав. Але 6 січня я їхав в метро. Святвечір, Різдво. І от подивився я на ті обличчя. Мені просто страшно стало. У людей на обличчях написано все, крім радості і світла. Проблеми, якісь внутрішні торттури, страждання, якісь всі злі були. А мені (хоч і “по-дурному”) хотілося посміхатися. А на мене дивляться, як на дебіла, що сидить і либиться. Стало страшно...

- Ви - віруюча людина?

- Маю слабкість думати так про себе. Віруюча людина може сказати “Господи, я вірую! Поможи мені позбавитися від мого зневір'я!”. Треба, щоб віра накопичувалась, а не летіла, як повітря з кульки, коли її проколюють. І нічим іншим у цьому житті не втримаєшся.

- Що б ви побажали колегіуму?

- Бути дійсно осередком культури, осередком духу України, і щоб звідти виходили люди, які будуть створювати нову Україну, ту, якою ми б хотіли її бачити, якою вона могла б , (і буде!) процвітаючою, прогресивною. Я в цьому переконаний!

Даша Устименко,
Таня Сухоставець,
Юля Пастушенко

Прим. ред. Продовження інтерв'ю можна буде прочитати у наступних числах газети. І запрошуємо на зустріч з Олексієм Богдановичем у нас в колегіумі, 22 березня!

До ДНЯ ТОЛЕРАНТНОСТІ

Інформація міністерств у справах МАНУ і зовнішніх зв'язків Ради самоврядування ГМКК

Наукова учнівська рада

*"Від народження людини не сластива
негативна енергія, природою дана лише
позитивна."*

Олена Команева.

Ще декілька століть тому великий Конфуцій писав: "Володіти собою настільки, щоб поважати інших, як самого себе, і ставитись до них так, як би ми бажали, щоб ставились до нас, ось що можна назвати людиною бством. Вище цього немає нічого". А справді, чи маємо ми право не поважати інших, ображати словом або своєю поведінкою людей, що нас оточують? Чому перед тим, як зробити щось недобре, ми не думаємо про наслідки, які можуть привести до трагічного в житті іншої людини?

Ми всі живемо на одній планеті і під одним сонцем. Тому нам ніколи не можна забувати про оточуючих, ми повинні поважати честь і гідність кожного жителя планети Земля.

16 листопада 1995 року на 28-ій Генеральній конференції ЮНЕСКО була схвалена Декларація принципів толерантності, яка як раз дає відповіді на вищевикладені запитання. В День толерантності Наукова учнівська рада колегіуму провела ознайомлення колегіантів з загальною декларацією про права дітей, людини. В цей день в кожному класі перші десять хвилин навчального дня були присвячені повідомленню про принципи толерантності, проведення анкетування, за допомогою якого визначено рівень толерантності учнів нашого колегіуму.

Надія Гандзій – 7с.

Перша подорож до Інтернату №18.

Під час проведення Тижня Толерантності у колегіумі весь наш клас зібрався і вирішив, що ми повинні допомагати людям, що потребують піклування з боку суспільства і людей. Їм дуже важко пристосовуватись до навколишнього середовища, і це люди, які не мають зору чи слуху.

Ми дізналися, що в Києві є школа-інтернат №18 для дітей з ослабленим слухом. Ми дуже захотіли поїхати, подивитися і дізнатися, яким життям живуть ці діти, як вони спілкуються між собою, що їх турбує та як вони пристосовуються в житті серед людей. Я (Наташа), Юлія П., Катя В., Іовх Д., Люда А., Оля Г., Антон Ч., Тарас Т., Віта Ш. підійшли до пані Тетяни (нашого куратора) та до пані Валентини Устіної і запропонували поїхати до інтернату. Нашу ідею було підтримано. Всі були дуже раді, що знайдемо собі нових друзів. Нарешті невеликою групою відправилися до інтернату. Під'їхавши до місця, побачили великий чотириповерховий будинок. Там нас зустріли доброзичливі, щирі господарі. Вони були щасливі, хвилювались і було видно, що готувались до зустрічі. Спочатку нас провели до зали, де ми побачили прекрасні, яскраві малюнки. Потім нам розповіли про свою школу, а ми у відповідь – про наш колегіум. Нові друзі запросили нас до свого класу, де відбулася більш відверта розмова про власні проблеми. Не всі вони живуть в інтернаті. Більшість приїждить сюди, як і ми, з різних районів міста. Коли ми почали розуміти один одного, розмова пішла про музику, вільний час, про друзів, про себе, про навчання. Всі переконались, що ці діти нічим від нас не відрізняються: люблять грати у комп'ютерні ігри, слухати музику, ходити на дискотеку, читати цікаві книжки.

Розмова проходила у вигляді запитань: -Які уроки у вас люблять? -Як ви чуєте один одного? -Як ви розмовляєте по телефону? -Чи товаришуть у вас дівчатка з хлопцями? Вони цікавилися нашим колегіумом, колегіантами та нашими вчителями, що ми робимо після занять.

Цікавий епізод стався на початку розмови. Я запитала їх вчительку, чи чують вони зараз нас. Несподівано пролунав викрик: "Звичайно!" Це був хлопчик. Всі дружньо засміялись. Взагалі, в цьому класі хлопці краще чують ніж дівчата і спілкуються голосом.

Час промайнув швидко, додому зовсім не хотілося. Так гарно і затишно ми почували себе в цьому маленькому класі, наповненому усмішками та добрими поглядами наших друзів.

Так, ми дійсно знайшли справжніх друзів і тепер думаємо провести ярмарок, щоб назбирати гроші їм на подарунки. Це буде приємно і нам і їм, робити приємність іншим – це щастя.

Наташка Савенко – 3д

Ще один спосіб знайти друзів.

Нещодавно я з моїми однокласниками і однокласницями їздив до інтернату №18 з довгою назвою "Спеціалізована школа-інтернат №18 для слабочуючих дітей". Ми отримали запрошення звідти вже давно, на початку листопада. І тоді ж поїхали туди. Це була поїздка-ознайомлення. Першого разу перебували там не довго: познайомилися, поговорили з нашими однолітками. Вони нас розпитали про колегіум, ми – про їх школу. До речі, ці діти досить непогано розуміють людей: між собою спілкуються мимікою, жестами, також вміють читати по губах. У них є деякі проблеми з вимовою, але це пояснюється тим, що вони самі себе не чують, тобто не можуть контролювати вимову звуків.

Другого разу ми поїхали до них 7 грудня в зв'язку з Міжнародним Днем інвалідів. Попередньо дівчата з 3д організували ярмарок з продажу печива, тістечок, виготовлених власноруч. Продали все, адже була субота й буфет не працював. На зароблені гроші купили подарунки нашим друзям. Вони були приємно здивовані. Потім наші дівчатка виконали танець, підготовлений хореографом пані Оленою. Сюрпризом для нас став солодкий стіл, різні конкурси і дискотека. Тепер наша черга їх запрошувати...

Віктор Шемчук – 3х

Пропонуємо вашій увазі ще один надзвичайно цікавий роздум "свіжої" людини у КМК. Сподіваємось, буде про що поговорити...

Поїзд огорнула темрява. Було чути лише невизначні звуки коліс...тук-тук-тук... Я залипилась наодиночці із своїми думками, переживаннями. Одне з риторичних питань, яке з усією наптістю і впертістю всілось у голові перед приходом у колегіум, було наступне: чи не сприймуть мою українську мову, як диковинку? Хотілось повірити, що в Києві існує такий собі осередок української мови та культури, але, з іншого боку, згадувався попередній досвід, коли кожне сказане українське слово піднімало прямо-таки хвилю емоцій, здивування і навіть нотки іронії (що, признаюсь, оптимізму не вселяло).

Острівком колегіум все ж таки виявився, але, як тепер можна говорити напевно, таким, що перебуває під загрозою повного занурення у всепоглинаючий потік російської мови, явище, що змиває будь-які мовні ознаки. Така собі Атлантида в мініатюрі.

Ні, звичайно, рівень і навички використання української мови на уроках досить високий, простежуються намагання приборкати, подружитися із українськими словами, спроби поводження "на ти" з українською мовою. Але, як тільки лунає дзвоник, просто-таки діються чудеса (і як після цього не повірити в існування привидів?) - у дітей спрацьовує якийсь гальмівний, чи то пак, захисний механізм, і сама собою зароджується підозра, що дзвоник і вихід за межі колегіуму володіють прямо-таки магічною силою, що повністю стирає з пам'яті усе, що стосується мови та усвідомлення приналежності до українського народу. А може, просто тільки напружуватися чи все з остраху виглядати смішним в очах друзів? Як би там не було, а таке досягнення, як "українська мова на перерві" заслуговує на нобелівську премію, а того, хто її використовує, можна нагородити почесним званням "Герой праці" чи дати відзнаку "За мужність". Частенько наптовхуєшся на випувати пояснення, мовляв, "так в сім'ї заведено", "уже звикли", "легше російською"(!)... А чому ніхто не згадує про той незаперечний (сподіваюсь) факт, що живемо ми в УКРАЇНІ, колоритній країні із своїми самобутніми звичаями та колосальними традиціями, чия мова займає друге місце по милозвучності? Чому ніхто словом не обмовиться, що навчаємось ми в КМК, де й маленьке палахкотіння (навіть не вогник) просто зобов'язані хоч інколи підтримувати? Врешті респт, навіщо нам тоді власна держава?

Так-так, дійсно, що можна говорити про дітей, якщо на найвищому державному рівні Президент два слова зв'язати українською ще в змозі, а щодо речень, то, що називається, "ускладнюєм"! А чого варті реклами типу "Наш пізнай асортимент - щаслив будеш у момент!", різні опуси на рахунок варіацій використання "и" та "і" (ну, що зробиш, ну, переплутали)? Але усе ж дружба починається з посмішки, відповідно в кожному випадку все починається з конкретної особистості. Може, досить уже ховатись за такою жакливою рисою української ментальності, як "моя хата скраю"? Може, досить уже жити з твердим переконанням, що українська мова "не прикалує"?

Жаль, звичайно, що не можна одним помахом руки змінити

на 180 градусів орієнтацію тих векторів у нашій свідомості, а то будь-які натяки на спроби посилення позицій української мови в Україні викликають масу обурень і звинувачень у шовінізмі та порушенні прав національних меншин! Чесно кажучи, складається таке враження, що просто-напросто стає соромно спілкуватися рідною мовою в рідній країні!

За вікном поїзда світало... Чи чекає на нас таке майбутнє, коли в музеях, як рідкісні експонати, будуть виставлятися записи живої української мови? Чи спіткає колегіум (та що там, цілу Україну) доля Атлантиди - покаже час і наша свідомість, національна свідомість нової генерації нової української еліти ("кароче кажучи, всьо в наших руках!"). Думаю, ватро спробувати.

Уляна Ванькович,
б гуманітарний

НОВИНИ КОЛЕГІАНТСЬКОГО ЖИТТЯ

-- Києво-Могилянський колегіум посів
перше місце у Ватутінському
районі на огляді художньої
самодіяльності

-- Києво-Могилянський колегіум посів
перше місце у Ватутінському
районі на конкурсі Малгої академії наук

-- Києво-Могилянський колегіум посів
друге місце у Ватутінському районі
на предметних олімпіадах

-- Києво-Могилянський колегіум посів
перше місце у Ватутінському
районі на олімпіаді з іноземної мови,
математики, економіки

-- Києво-Могилянський колегіум посів
третє місце у Ватутінському районі
на олімпіаді з історії і права

-- Києво-Могилянський колегіум посів
друге і третє місце у Ватутінському
районі відповідно з шахів і шашок
ЧЕКАЄМО на перемоги:

у міському і Всеукраїнському МАНі;
у районному і міському конкурсі Дружини
юних пожежних;

у районному конкурсі "Міс Весна-2000"

ТАК ТРИМАТИ І ТАК ТРИМАТИСЯ

Дякуємо пані Аліні Пастуховій, пані Валентині
Устінській і пані Наталі Невінчаній за допомогу у
підготовці цього числа газети

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В
ТУСАКА

ВИПУСК 3

Наш експеримент із замінюванням роду всіх іменників на чоловічий не може стосуватися даного розділу. Самі розумієте: Що написано пером,... А тому - самі читайте, думайте, виправляйте, доповнюйте!!! Як завжди, стиль оригіналу збережений. І ще один рекомендатив: коли пишете, слідкуйте за смислом, бо зліязики можуть використати.

Українська література

...Беркети - це характерна риса українців, миліталістичні якості гостясприймачий і воли з прибульцями. Енеет та тірозняцки, діляться в сит, що е...

...Також описується любов козаків, щоб побити один одного пика...

...Щоб друга вдова найшла! - характерне ставлення до жінок, козаків...

...Еней був розумним хлопцем, бо хоробрий атомат і дипломат...

...Еней був авторитетом серед тірозняців,... полюбляв зброю...

...Еней зображений ладною, пристрасною до міцних напоїв. Автор також зображує і пристрасність тірозняців до спиртних напоїв...

Пояснювальна записка

Я пішов з уроку украї-
нської мови, бо.
зайшовши до класу. я
побачив, що в ньому
лежить декілька
портфелів, і я вирішив.
що всі пішли, потім я
побачив, що немає і
одну члнів нашої групи,
ну тоді я вже зрозумів.
що уроку не буде, але я
помилувався і мені дуже
прикро що я так вчинив,
я повинен був пере-
конатися що моя думка
не хибна, але я так
зрадив що це затьмарило
мені розум і саме тому
я пішов з уроку. Мені
дуже-дуже прикро, і я
відчуваю свою провину і
прошу вибачити мені.
З повагою, я.

І ще декілька шедеврів
--У поємі "Катерина" дівчина Катерина покохала військового москаля, він використав дівчину і поїхав у Туреччину...
--Дівчина сумує і просить у ворожки психотропну речовину, щоб не дуже сумувати...
--Уїд москаля - це експозиція, яка є і зав'язкою одночасно...

Не думайте, що ми заціклюємось лише на усних і письмових помилках колеґіантів. Ми також ретельно слідкуємо за сучасними нововиданими словниками укр. мови. І ось що ми там знайшли:

мед. ангіна - задавлячка
шпирц - штрикавка
апендицит - хробакозапал
анестезіолог - заморювач
матем. призма - гранчак
корінь - пень (квадратний)
перпендикуляр - сторч
військ. рушниця - пукавка

Сподіваємось, що Вас не вхопить хробакозапал, і не доведеться звертатися до заморювача. Бо лише штрикавкою або пукавкою доведеться оборонятися... Удачі Вам!

Місце редакціуму: м.Київ, в.Драйзера,9а Тел. - 547-1390

ALTER EGO

- часопис Києво-Могилянського колеґіуму

Редколеґіум - Євген Шпак (тех.редактор)

п.Анатолій (шеф-редактор)

